

V chapadlech zločinu

Člověk někdy spáchá činy opravdu zlé. Činy hodné toho, abychom za ně pykali na věky a žádným trestem by nejspíše nebyly splaceny. Ale co když je člověk odsouzen neprávem? Co když je bez viny?

Poté mu již zbude jen čas na přemýšlení, který neubývá...

„Dopustila jste se těžkého zločinu ublížení na zdraví.“ Řekl přísný soudce a změřil si mě ledovým pohledem. „Na následky zranění, která jste mu způsobila vy, podle důkazů, kterých se mně dostalo, napadený zemřel, proto vám uděluji trest odnětí svobody na dobu pěti let nepodmíněně.“

Při vyřčení rozsudku jsem se ani nezachvěla. Nebyla na mě znát zloba, lítost, ani žádný jiný pocit. Nemělo cenu říkat někomu z nich, že jsem to neudělala a že mé otisky se na toho muže dostaly, když jsem mu chtěla pomoci. Vzhledem k mé špatné minulosti plné krádeží a přepadení jsem svůj boj předem vzdala. Byla jsem zamyšlena nad tím, jaký můj pobyt ve vězení vlastně bude.

Uběhlo několik dní a já byla v poutech, jako těžký zločinec, dovedena k autobusu. „Tak Donnesová tady si sedni.“ Nařídil mně s výsměchem dozorce, který se evidentně bavil tím, že mě může chytit za rameno a hrubým způsobem usadit do sedadla.

Cesta ubíhala poměrně rychle na to, jak daleko jsme jeli. Ani jsem se nenadála, projeli jsme ostře střeženými branami věznice a já zanedlouho dostala vězeňské šatstvo.

„No tak, Donnesová, takový hezký mladý tělo a už se cpe do věznice, kde si z něj udělají hračku?“ Řvala smíchy basařka, která si mě příliš neoblíbila. Koukala na mě jako na kus jídla, na něco strašně lákavého, ale zároveň nebezpečného.

Když tahle uvítací ceremonie skončila, šla jsem do sprchy smít ze sebe všechnu tu špínu, kterou na mě hodili. Navíc, po horké sprše mě čekalo vězeňské šatstvo a nejspíše tvrdá postel mé tmavé cely.

Alespoň tak jsem si to myslela, že to bude.

Zatímco jsem si omývala vlasy a obličej příjemně teplou vodou a nechala jsem sprchu, aby do mě bubnovaly její horké proudy kapek, které šly těsně za sebou a tvořily příjemný vodopád, někdo velmi potichu, aby to nebylo slyšet, otevřel dveře od vchodových dveří vězeňské umývárny. Od mala jsem nebyla příliš hodným a vzorným dítětem, v pubertě jsem se stala jednou z hlavních členek nejznámějšího gangu v zemi a to se mi nyní velice hodilo, protože jsem měla alespoň nepatrnou šanci se ubránit, pokud by mě někdo chtěl napadnout.

Uchopila jsem tedy pevně do své ruky hlavici sprchy a vyčkávala jsem.

Na kachličkách vězeňské umývárny, ke kterým jsem stála čelem, se najednou objevil obrys muže. Ihned jsem se otočila, ale on byl rychlejší.

Přitiskl mě ke stěně a tlačil se na mé mokré nahé tělo se slovy, že dvacetiletou holčičku zvládne levou zadní a že se mi to bude líbit. Šeptal mně do ucha věci tak nechutné a oplzlé. To mně dodávalo neskutečnou sílu se mu vzepřít. Kachlíky byly však mokré a mě to bosé a

nahé velice klouzalo. Uchopila jsem tedy v ruce sprchu ještě pevněji než před tím a praštila jí hlídače vši silou do hlavy.

Válel se v kaluži vody, která se nyní mísila s trochou krve, která tekla z tržné rány na jeho hlavě. Vzpamatoval se během několika mála minut a jediné co na mě vzteky zasýčel bylo, že budu tuze litovat. Potom se odvrátil držíc si hlavu ke dveřím a odešel.

Jeho odezva ne sebe nenechala dlouho čekat. Stačila jsem se akorát obléci do podprsenky a věžeňských kalhot. Dvě dozorčí mě odtáhly takto prostě oblečenou do černé místnosti. Dozorčí, která stála přede mnou, rozsvítila a odemkla dveře, které vedly do sektoru s nejpřísněji střeženými vězni, tak tomu stálo na dveřích.

Když se dveře otevřely, vstoupila první dozorčí a začala řvát: „hej grázlové, někoho vám vedu, kdo si chce užít, klidně může a je mi jedno, co s ní uděláte.“

Začala se zle smát a já pochopila, co má v plánu. Tato bitva se zdála být prohraná.

Druhá dozorčí mě pevně držela za paži a zlostně se smála. Všichni vězni křičeli jako šílení, že mně ukážou, zač je toho loket, jakmile mě dozorčí strčí k nim do cely. Byl to ohlušující řev, křik, který by vás za nedlouho dovedl k šílenství.

Najednou zvolal pevný a zřetelný hlas: „já ji chci, já si ji беру, dejte mi ji!“ Všichni ostatní začali postupně umlkat a já věděla, že to není dobré znamení. Dozorčí se po sobě dívaly zlostnými očima, ale s potěšujícím úsměvem na rtech.

Jedna z nich se podívala na mě a řekla: „nedávám ti ani pár hodin na přežití.“ Druhá přitakala a na vysvětlenou mně řekla, že se jedná o nejnebezpečnějšího vězně, který spáchal neskutečné množství zločinů a zabil desítky lidí. Nezmohla jsem se na nic a kdyby, stejně by mně to nepomohlo. Dozorkyně mě chytly každá za jednu paži a odvedly mě před celu.

Uvnitř byla naprostá tma. Nebylo nikoho a nic vidět. Ty dvě ženské odemkly a se smíchem mě strčily dovnitř. „Tak šťastnou noc a pěknou smrt holubičko.“ Zasmály se, zamkly celu a se smíchem odešly.

V cele nebylo opravdu nic vidět. S nejistotou jsem začala couvat do pravého rohu cely nejbližší k mřížím, kam dopadalo alespoň trochu světla zvenčí.

Stála jsem tam opřena o zeď a pojednou jsem uslyšela kroky blížící se ke mně. S hrůzou jsem očekávalo, kdo vyjde z pod roušky tmy. Zjizvený chlape? Někdo malého vzrůstu a agresivní? Najednou jsem nebyla schopna přemýšlet. Čísi dvě ruce mě pevně uchopily za zápěstí a já se neměla jak bránit. Hleděla jsem do tmy před sebe, ale nic jsem neviděla. Ruce jsem měla stále sevřené v ruce kohosi neznámého, když v tom najednou se ze tmy vynořil krásný mladý kluk. Více než 22 mu jistě nebylo. Jeho oči, jeho oči byly chladné, ale byl v nich jakýsi spalující žár. Jeho postava byla urostlá a vypracovaná. Vlasy měly barvu medovou.

Přiblížil se ke mně natolik, až jsem cítila jeho srdce a dech. Obojí bylo klidné a vyrovnané. Pohlížel na mne, ne jako na oběť, ale jako na někoho, koho již dlouho očekával. Chvilí se mě takto prohlížel. Nepochybně, i když v cele nebylo příliš světla, mě viděl celou. Celou moji postavu, mé vlasy, ruce, rty.

Náhle se podíval na mé pravé zápěstí, kde bylo vytetováno logo gangu, do kterého jsem kdysi patřila. Potom se opět zahleděl do mých očí a řekl jen: „patřilas k nim?“

A já rozhodnuta od něj přijmout cokoliv, jsem kývla.

Asi pocítil, že se přece jen třesu při pohledu na něj, již ani ne tak strachem, ale spíše očekáváním, co přijde, třesu, a proto mně řekl: „ není všechno takové, jak to vypadá“ .
Dále se na mě díval, poté mě pohladil po tváři a něžně mě políbil.

V životě jsem nic více vzrušujícího nezažila. Patřila jsem jen jemu, tomu, který měl tolik respektu.

Věděla jsem, že on mně neublíží, že jeho se bát nemusím, a proto jsme se pomalu začali sbližovat. S odsouzením jsme na tom byli oba stejně – nevinní. Rozdíl byl jen v tom, že jeho nespravedlivý soudce odsoudil na doživotí.

Doufala jsem ve změnu, modlila se k ní a věřila v ní. Také brzy přišla.

Dozorkyně, které mě tolik nenáviděly, byly hluboce zklamané, když mě viděly žít. Ovšem jejich štěstí v tom, že trápily vězně, netrvalo dlouho. Mě dotrápily tu noc, co jsem si našla svoji spřízněnou duši v nejhorším vrahovi. Pět let jsem přečkala jako nic. Po mém odchodu z vězení a propuštění na svobodu, dostal starý soudce, který odsoudil mě i mého milovaného, výpověď s tím, že byl podplacený a schválně škodil.

Všechny případy byly opět otevřeny. Zatímco jsem čekala na svobodě na svého milého, našel se pravý pachatel činů, které byly přiřčeny mému milovanému.

Můj milý byl propuštěn.

A naše budoucnost? Po propuštění jsme začali žít jako každý jiný člověk. Pracovali jsme, měli jsme děti, rodinu a občas jsme udělali nějaký ten podvod a přilepšili si. ☺